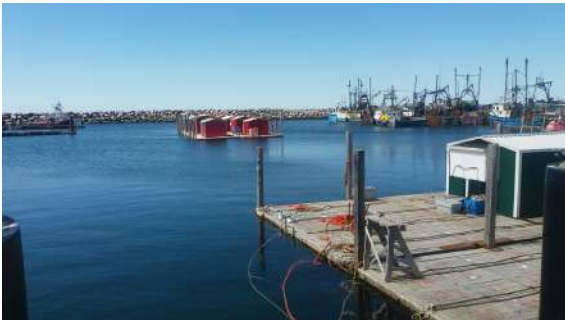

We kwamen s'avonds aan in Yarmouth (zuid-west Nova Scotia). We gingen aan de kaai van de marina liggen, en direct ging Nickey aan land om contact met de douane te nemen. De marina was nog toe voor de winter, dus moest hij in de pub vragen om daar te mogen bellen. Ze deden dat met veel plezier en alles verliep goed. De douaniers gingen de volgende dag om 08.30 komen dus om ons niet te overslapen zetten we de wekker op. Het was niet nodig. Onze douaniers (een van de twee had ons vorige jaar ingeklaard en ze wist het nog) waren niet op tijd. Alles verliep goed. De Canadese autoriteiten zijn de gemakkelijkste die we kennen. De tijd dat we in Canada blijven is niet van belang. We krijgen 6 maanden, en als er iets gebeurt dat ons verplicht om langer te blijven, moeten we gewoon contact met hen nemen en alles ging in orde komen. Enfin, na een kwartuur babbelen waren we vrij om voet aan land te zetten. Het seizoen was nog niet begonnen, maar in de stad en op de steigers konden we zien dat het niet lang meer zou duren. De manager van de marina kwam goeiedag zeggen. We vroegen als we iets moesten betalen, maar het antwoord was verrassend. We waren welkom en de marina was nog toe voor een paar weken, dus we waren goed waar we waren, en gratis, en konden onze kraanlijnen op het gemak herstellen. No worries! De kraanlijnen waren rap vervangen, maar als Nickey in de mast klimt, kijkt hij overal rond om te zien of alles nog goed is. Verstaging, draainagels, schackels, katrollen, en hout. En deze keer wat een slechte verrassing!!! Een deel van de voet van de topmast was rot. Hij kon er een schroevendraaier zo induwen! We moesten er iets aan doen. Tijd voor grote herstellingen hadden we niet. Daarvoor zou de topmast naar beneden moeten komen. We kozen dus voor een tijdelijke herstelling met epoxy en glasvezels. Het zal het wel uithouden tot in België. Nickey ging dus de mast in om alles schoon te maken en te drogen. Ik ging hem achterna voor het epoxywerk. We hadden geluk met het weer. Het was niet te koud en ook niet te vochtig. En in drie dagen was het opgelapt. Tijdens ons werk kwam af en toe een man -Raymond- met ons spreken. We hadden veel plezier met zijn canadees frans. Raymond was een Acadien, en hij kwam regelmatig over de cultuur, het volk, de taal en de geschiedenis van Acadie spreken. Hij kwam aan boord koffie drinken, en dan hij nam ons onder zijn vleugels en nam ons mee om zijn streek te ontdekken.

Een namiddag sprongen we in zijn auto en weg waren we naar de "Cap Sainte Marie". We reden langs de kust, stopten om naar de gieren te kijken, om het landschap te bewonderen, een beetje verder stopten we in Methegan harbour waar Raymond lang had gewerkt als controleur in de visserij. Hij kon zoveel vertellen over deze wereld... De technieken, de quotas, enzovoort. De kreeft en de haring hadden geen geheimen voor hem, en vanuit cap Sainte Marie konden we zien dat de zee vol met boeien van alle kleuren

was. Een nachtmerrie voor de navigatie...

Hij wist ook veel over de lokale keuken... Hij vertelde over "la rapure" die een soort vleestaart met geraspte aardappelen is, en hij liet ons de barclams ontdekken. Het zijn heel grote schelpen, maar je moet weten hoe je moet ze schoonmaken. We kochten twee specimen en daarmee gingen naar het huis van Raymond. Daar toonde hij wat in het beest goed was maar ook wat je moest zeker weghalen om vergiftiging te voorkomen.

Achteraf gingen we binnen zijn huis. Hij nam ons mee naar zijn kelder om zijn klein museum te tonen. Het was daar een echte "caverne d'Alibaba". Sextants, octanten, oude zeekaarten, modellen en halve rompen, ect. Sommige museums zouden jaloers zijn van zulk een verzameling.

De tijd ging veel te rap, en we waren terug in Yarmouth voor dat we het echt beseften. Het was daar tijd om van onze gids en vriend afscheid te nemen want de volgende dag gingen we vertrekken.

Vroeg in de morgen lieten we de landvasten los en namen we richting zee. Het weer en het water waren rustig. Dus besloten we om de binnenweg rond Cape Sable te nemen. Niets is daar moeilijk als er geen wind is, behalve de sterke stroming. Alles is goed bebakend.

We moesten wel wakker zijn om de vissersboeien niet te overvaren. Ze waren gelukkig goed zichtbaar. Al de boeien waren groot, oranje of geel fluo. We konden ze niet missen en toch zijn we erin geslaagd om er een te overvaren. Resultaat... Een touw in de schroef en twee boeien in ons kielzog. Vanuit de kockpit probeerde Nickey de boeien en touwen aan boord te krijgen, maar niets aan te doen. Alles zat muurvast. Het werd duiken... Gelukkig hebben we aan boord een duikpak voor Nickey (ik heb dat niet want ik ben bang van water...) en schoentjes. En ploef... was mijne vent weg. Hij heeft eerst geprobeerd om het touw met een mes te snijden, maar het ging niet zo goed. Na een paar minuten in water van 4 graden voelde Nickey zijn handen niet meer. Alle gevoel was weg en iets in de hand houden ging gewoon niet meer. In een laatste poging begon Nickey op een stuk touw te trekken en Ô Miracle... De schoef begon averechts te draaien en alles kwam los. Nickey kwam terug aan boord. Op zich zelf had hij het niet zo koud. Het duikpak was goed. Maar zijn handen als ze begonnen te verwarmen waren zo pijnlijk! Ik wist echt niet wat te doen... Alles is wel in orde gekomen, maar een ding is zeker, handschoenen en een baklava in neopreen gaan we zeker kopen. Het is geen luxe.

Gelukkig is dat ongevalletje gebeurd als de stroming nog zwak was. Een half uur later begon het te lopen, en rap was alles achter onze rug. We hadden de stroming nog een paar uur mee, en we wilden ervan profiteren. Voor Shelburne namen we de beslissing om te stoppen voor de nacht. Er waren te veel vissersboeien om veilig te varen in het donker.

We voeren dus binnen en bij de ingang werden we fameus geremd! We gingen nog maximum 3 knopen vooruit. Ik kon me niet meer herinneren dat er zo veel stroming was... Van 3 tot 2 knopen. Ik gaf meer gas... En nog meer. En plots zag ik op de gps dat we niet meer vooruit gingen. Nickey ging kijken naar de boeg, en daar kon hij zien dat er geen boeggolf was... Niet te maken met de stroming dus... Maar was er aan de hand? Plots had ik geen stuur meer en dan zag Nickey dat een vissersboei vast zat aan onze waterstag. Het lossen was niet gemakkelijk, maar lukte toch achteraf.

We waren blij als ons anker in het water van de baai van Shelburne viel. We waren moe, misschien beu ook. Al die boeien met een zo lang drijvend touw, waren echt een gevaar voor de navigatie en een moment onaandachtigheid kon slecht aflopen. We hadden deze dag meer dan 70 mijlen in een mijnenveld gevaren en hadden ondanks alles toch problemen gehad. De volgende dagen gingen we kortere tochten doen.

We waren terug op de Oostkust van Nova Scotia waar we zoveel van houden, maar dit jaar hadden we veel minder tijd... Als we op tijd in Groenland willen raken, mochten we nergens plakken. We hebben toch onze lievelingsplaatsen terug bezocht. Carters Beach, Jedorre, Sober Island en Spanish Harbour zijn mooie en ideale ankerplaatsen om op schoon weer te wachten. We zijn nog redelijk vroeg in het seizoen, en regelmatig passeren boven ons hoofd diepe lagedrukgebieden. We moesten ongeveer elke drie dagen schuilen en wachten tot de storm weg ging. Het was niet echt onaangenaam, we waren blij dat we af en toe een dagje " congé" hadden en dat we eufkes die verdoemde vissersboeien konden vergeten. In de USA gebruiken de vissers zinkende touwen, maar in Canada was het niet het geval. Elke kreeftepot is verbonden aan zijn boei met een touw van tenminst 50 meter. Geen problemen als ze in diep water zijn... Maar in 20 meters of minder wordt het een echt gevaar voor de navigatie. De touwen drijven op het water en voor ons is het raden naar de richting van dat drijvend touw. Van waar kwam de wind, was er stroming ? We hielden die twee elementen in ons hoofd... Stroming en wind. We konden nooit ergens anders kijken. Onze blik was konstant op het water gericht.

Zo kwamen we aan in Carters Beach, voor ons het mooiste strand van Nova Scotia. We zijn daar een dag gebleven ; de wind was tegen en ik moest de cider in fles zetten. Het was een goeie beslissing. Het waaide maar de zon was warm. In de kockpit, uit de wind, konden we van de warmte genieten. Het voelde bijna als een hitte golf...we hebben van die dag echt genoten.

Op de weg lag Lunenburg. We hadden eerst niet gedacht om naar daar te gaan. Het is een ommetoer. Maar ons gps kompas heeft het begeven. En in Lunenburg, was er een dealer van Simrad. Daar konden we misschien een oplossing vinden.

Het stadje was nog in winterslaap modus. De Bluenose was nog in plastic ingepakt en het visserij museum was nog toe. De " front de mer" was al actief. We waren blij om te zien dat de twee slipways van de Lunenburg Foundry bezet waren en dat de marine winkels open waren. We brachten ons kompas binnen, hij werd getest, en defect verklaard. Wat een ontgoocheling voor ons. We hadden in een duur (2500€!!!) en professioneel gps kompas geïnvesteerd omdat een gewoon kompas in het noorden (Groenland, etc.) niet goed werkt. We dachten dat de kwaliteit, als het voor professionele schepen was, beter ging zijn... Na met moeite 200 uur goeie dienst heeft dat spul de geest gegeven. Het herstellen zou te lang duren en te duur worden. Enige oplossing volgens de verkoper in België : een ander kompas kopen maar dat zit niet echt in ons budget. Het ging sturen worden. We hebben hier een fameuze les geleerd : er bestaat goedkope brol en dure brol. Enfin... Hoe eenvoudiger hoe beter.

Ondanks het slechte nieuws over ons gps kompas konden we van Lunenburg genieten. De stad heeft een nieuw dinghy dock gebouwd aan het eind van de baai, en dat verkort de tocht naar de supermarkt. Het is handig geworden om daar boodschappen te doen. Ik nam mijn boekje en begon mijn lijst te doen. En in twee dagen was het ruim weer vol.

We hadden gedacht om naar Halifax te gaan, maar nu we in Lunenburg alles konden doen, was dat niet meer nodig. Fuel hadden we nog genoeg, en voor water ging ik verder doen met regenwater.

Zoals vorig jaar, gingen we weg onder zeil. Er was een lichte wind die ons droeg tot Big Dick Island, maar daar moesten we de machine starten. Een visser kwam naar ons en vroeg of we een kooi rond de schroef hadden... Bah nee jong!!! Hij gaf ons dan de raad om niet verder te gaan want op de banken was het vol boeien ! Een echt mijnenveld. We gingen zeker ergens vasthangen. We moesten dieper water gaan zoeken. Volgens onze visser, als we een diepte van 50 meters gingen zoeken , dan zouden we veel minder boeien vinden. Hij had gelijk.

Na een moeilijke en vermoeiende navigatie kwamen we aan in prospect bay. Het was nog even schoon en rustig dan vorig jaar. We bleven maar een nacht daar en met dat rustig weer gingen we gewoon verder, richting Jedorre.

Voor Halifax zagen we twee vinvissen en een bultrug die juist voor de boeg dook. We kwamen op tijd in Jedorre. We moesten de rivier op en hadden we het getij mee.

Binnen varen is niet zo moeilijk, alles is goed bebakend, maar de sterke stroming versnelt alles en we moesten aandachtig blijven... Nog drie groene boeien en dan moesten we links afslaan en in een smal kanaal varen vooraleer we in een kommetje aankwamen. We voeren tot het einde van de baai en ankerden achter Makrel Island waar we goede bescherming tegen de zuid-oosten winden vonden. Er was weer slecht weer op komst maar daar waren we goed. We hebben niets gevoeld. We hoorden wel de wind huilen in de stagen, maar het water bleef plat. Ideaal!

Het slecht weer heeft niet zo lang geduurd, en een keer dat de wind rustiger was, hebben we onze tocht naar het noorden verder gezet. We hebben sommige plaatsen die we vorige jaar bezocht hadden weer bezocht. Sober island, maar ook Spanish harbour, een soort van hurricane hole, waar we naartoe moesten gaan. Een zwaar lage drukgebied ging boven ons passeren en op zee ging het lelijk doen.

Spanish harbour is niet echt mooi, maar is goed beschut. We hebben gewacht zoals gewoonlijk dat het over was En dan hebben we de stroom van de rivier opgegaan en een bezoek gebracht aan Liscomb Mill. De rivier was tot een bepaald punt diep genoeg. We kozen onze plaats, niet te dicht bij de kant, maar ook niet in het midden van de rivier. Van hier, konden we de kleine marina van Liscomb zien. Het was niet zo ver en met onze bijboot ging het geen probleem zijn. Er was weinig stroming.

We sprongen dus in de bijboot en gingen op tocht. Vanaf de marina moesten we verder te voet. De rivier werd ondiep en een beetje verder was er een waterval. We lieten dus ons bootje aan de kaai, en namen het pad langs het water. Het was een idyllische plaats, vol met jonge varens, lente bloemen en zingende vogels. Maar onze wandelling was verpest door agressieve vliegen die ons levend opaten. En blijkbaar waren we volgens hun smaak want we werden overal aangevallen. Ik had de repellent niet mee genomen. We hadden maar een oplossing : vluchten en terug gaan naar

de boot. Daar waren we niet vrij van insecten, maar het was leefbaar. Met rookspiralen en repellent viel het mee.

We waren ook naar Liscomb gekomen om een bewijs dat we in Canada waren te vinden. Zondag ging her verkiezingen zijn in België en Nickey moest normaal zitten. We moesten dus een customs officer of een politie agent vinden die kon bevestigen dat we in Canada waren. We hebben geluk gehad, want als we in Liscomb aankwamen, passeerde juist een boot van de politie. Normaal zien we ze niet graag, maar deze dag hebben we ze geroepen. Ze hebben een mooi papier met stempels en alles ingevuld, en dan hebben we een babbeltje gedaan. Hoelang we onderweg

waren, van waar we kwamen, waar hadden we de winter gepend, en waar gingen we nu. Ah... Newfoundland, zo dicht, maar nog zo ver... De politie agenten hebben ons fotos van NFL getoond om ons nog een beetje meer te laten dromen. En dan was het aan ons om vragen te stellen... Wat deden ze in dat verloren gat? Blijkbaar waren ze preventief in de streek... Blijkbaar was er een soort van " kreeften oorlog" aan de gang. De vissers zouden mekaar aan het rammen zijn en vechten voor de beste plaatsen. Allez... De zee is zo groot! Er is plaats voor iedereen toch.

Na meer dan een uur bij ons gingen ze weg en daarna elke keer dat ze langs ons voeren klaxoneren en zwaaien ze. Zo grappig.

Liscomb was de laatste plaats dat we kenden. Vanaf hier ging alles nieuw zijn en cape Breton was 100 mijl van ons.

We deelden de tocht in twee want we wouden niet s'nachts varen. Er waren meer en meer vissers boeien in het water. Misschien is de zee toch te klein... Als we bij de ingang van White bay waren, moesten we echt aandachtig zijn. Het was een echt mijnen veld. Een beetje naar links en nu direct naar rechts. Pas op! Er is er eentje juist voor ons. Tijd om rond ons te kijken hadden we niet. Onze ogen waren gefocust op het water. En zo hebben we de boot van de coastguard niet zien aankomen. Ze deden ons stoppen en een soort " robocop" viel (letterlijk) aan boord. Hij was zo geladen met kogelvrije vest, zwemvest, zware laarzen, revolver, matraque, helm, en al de bazaar dat hij bijna niet meer kon bewegen. Hij liet zijn stylo vallen, en ik moest hem oprapen want hij kon zich niet in twee plooiën. Gelukkig was hij vriendelijk en niet echt ambetant. Hij wou niet binnen gaan. Misschien zag hij het niet zitten. Onze deur is nogal wat aan de kleine kant. Hij wou onze papieren zien, paspoort en vaarbrevet. Dan wou hij ons veiligheidsmateriaal zien (van ver...). Hadden we zwemvesten die in orde waren? Roeispanen (misschien handig met een 20ton boot ?)? Drijvend touw? (Ik heb er een getoond en hij was er blij mee. Achteraf heb ik gekeken of ze dreef... En nee. We hebben zeker een paar honderd meters drijvend touw aan boord maar aan deze had ik niet gedacht. Een ladder? Vuurpijlen? Een emmer? Maar blijkbaar is een reddingvlot, een epirb, en een goede boot niet echt nodig. Soit.

Cape Breton was eindelijk voor de boeg. We moesten gewoon door de sluis, wachten voor de brug en dan varen in de " Lac de Bras d'Or". De sluis viert dit jaar zijn 125 jaar en elke boot die passeert kreeg een certificaat. We waren de 25 ste boot die dit jaar transiteert.

Na de brug namen we de eerste naar links en kwamen aan in het stadje St Peter. We hadden gelezen dat het een goede plaats was en dat we alles konden vinden. En het was waar. We kregen van de "miniyachtclub" een warme welkom. We konden de faciliteiten zoals douche, wasmachine maar ook keuken en computer gebruiken. En no worries, het gebouw blijft de

hele nacht open! Als het in België was, zijn we zeker dat alles zou geplunderd worden... Maar ja, hier op een klein eiland is de sociale controle groot. Alles zou rap geweten zijn. De ankerplaats was zo stil en de water zo plat dat we beslist hebben om op roestjacht te gaan. We sprongen in de bijboot en met een krabber en schuurpapier hebben we elke lelijke plek schoon gemaakt en dan geschilderd. We hadden geluk met het weer dat prachtig en droog was. Na vier dagen hadden we vier lagen verf kunnen leggen op al die kleine plekjes. Ideaal. Nu moesten we

nog tijd vinden om de romp en dek volledig te schilderen. Maar dat was voor later.

S'morgens waren we bezig met ons werk... In de namiddag waren we vrij om kennis te maken met de mensen van de marina maar ook met Gilbert van de boot "Cholgas" een Zwitser niet als de anderen. Hij is niet echt "geformateerd" zoals hij zegt. Hij heeft ongeveer de zelfde reis dan ons gedaan en we waren op hetzelfde moment in Salvador de Bahia, in 2005. Jammer genoeg hebben we daar mekaar niet ontmoet. We moesten dus de verloren tijd inhalen, en hebben in een paar dagen ideeën en ervaringen gedeeld.

Aan boord van Cholgas hebben we een paar gedroogde bananen van de Marqueses gegeten, en bij ons heeft Gilbert een goeie cider van het huis gedronken. En tussentijd komen de verhalen naar boven. Brazilië, de Pacific eilanden, Nieuw Zeeland...

Jammer genoeg was onze tijd in St Peter beperkt... We moesten vooruit gaan, en Gilbert moest terug naar Halifax gaan. Hier gingen splitsten onze wegen. Wij naar het noorden, hij naar het zuiden en dan richting Gibraltar.

We namen water (eindelijk konden we de tanks vullen! Het was sinds oktober 2018 dat we water in Shelburne genomen hadden en dat we op regenwater waren...) en fuel.

De dag van ons vertrek was er mist, maar hoe verder we van de zee voeren hoe beter het zicht werd. Eerst gingen we door een smalle waterweg. Het was aangenaam varen. Hier zagen we op een strand een bald eagle vechten met twee raven voor een stuk vis. We hadden echter weinig tijd om van de natuur te genieten. Barra bridge was dichtbij, en er was plotseling veel dwars stroming. Ik was aan het stuur, en ik keek hier en daar naar vogels. Ik had het absoluut niet door. Nickey vroeg het me... En nee, ik zag niet dat ik slecht bezig was. Ik gaf hem het stuur, en begon te kijken. En ja, na een paar minuten was ik mee. Maar ik was blij dat hij het overgenomen had. Ik was veel te verstrooid en ik had niet gezien dat we snel naar bakboord afdreven. Het ergste is dat nergens informatie over stroming te vinden is. In onze pilot, niets te vinden, en in Sint Peters hadden we het aan de locals gevraagd. Het antwoord was: "een halve knoop tegen, maximum". We zijn dus met volle vertrouwen vertrokken. En met veel verbazing, vlogen we door de passage bij de bridge.

Ik moet hier een anecdote vertellen. We waren een van de enige boten op het water, en misschien wel de enige die bewoog die dag. We hadden gelezen dat de technici van de Barra Bridge de brug opendeden zodra ze een boot zagen.

Wij zagen weinig beweging in de brug... Dus riepen we ze op via de vhf en vroegen wanneer de brug open ging gaan. Het antwoord was grappig... De operator zei dat hij al was begonnen met de openings 'procedure'. We hebben goed moeten lachen met zijn antwoord. Hoeveel boten ziet hij passeren en hoeveel knoppen heeft hij voor zijn neus? Enfin soit...

S'avonds waren we geankerd voor het stadje Baddeck. Het trok een beetje op Mahone Bay, maar was veel kleiner. We hadden niets nodig, gewoon een goeie plaats om op goed weer te wachten, en dat vonden we zonder probleem. We konden ook gemakkelijk onze tijd vullen. Baddeck was de stad van Graham Bell, een exceptionele man. Hij is de uitvinder van de telefonie, maar ook van de hydrofoel. Het was voor het stadje geen kado... Elke dag sjeesde hij blijkbaar door het water met zijn infernale machines om een of een ander ding te proberen en te verbeteren. Het dorp die nu zo rustig was, had in de tijd van

mijnheer Bell meer last van geluidsoverlast.

In Baddeck zijn we verplicht om te wachten... De winden waren tegen, maar de zon was elke dag van de partij. Hier was het de moment om rolletjes en zwarte verf uit te halen. En ja, het is ons gelukt. Skedemongske was zoals nieuw.

Het stadje Baddeck ligt juist aan het uitgang van de Lac du Bras d'Or, niet ver van de "narrows" waar de stroming meer dan 5 knopen kan lopen. Het is dus beter het mee hebben dan tegen. Jammer genoeg, nergens is weer vermeld wanneer de stroming naar buiten begint te lopen. We hebben dus geprobeerd logisch te denken (dat is nooit mijn sterkste punt geweest), maar dankzij de logica van de kapitein hebben we de stroming van het begin tot het einde mee gehad. We moesten ons haasten om alles op onze retina te prenten, zo rap dat alles verliep!

Juist bij de uitgang was er nog een klein haventje waar ten minst 3 koelvrachtwagens aan het wachten waren. En van de zee kwamen kleine bootjes binnen, vol met kreeften. Ze brachten hun lading aan land, en direct gingen ze weer op zee. Zo veel verkeer hadden we hier niet verwacht.

De noordkust van Cap Breton is hoger dan de zuidkust, en als we keken, moesten we denken aan Schotland. Die indruk was nog sterker wanneer we in Ingonish aankwamen. We moesten door een heel smalle doorgang (goed bebakend) tussen banken binnenvaren. Een keer binnen voeren we in een lange en nauwe 'loch'. En zoals in Schotland gingen het waaien (uit het zuid-oost) daarom hadden we de beste plaats gekozen, niet ver van de skipiste.

Niet ver van de ankerplaats was er een mooi huis aan het water. We hadden juist ons anker laten vallen dat we bezoek van de inwoners kregen. Ze hadden een paar koude pinten mee en kwamen ons verwelkomen in Ingonish. Ze hadden ook juist meer dan 20 kreeften gekocht en vroegen ons voor een "lobster avond". Leuk zeg, waarom niet... Zo'n welkom krijgen we niet veel..

Ondanks het slecht weer, gingen we aan land. Waar de boot lag was er weinig wind dus waren we op ons gemak. Bovendien, vanuit het huis van onze gasten konden we Skedemongske zien. Hij lag braaf op ons te wachten. En zo konden we met volle teugen van onze kreeften genieten. Nickey heeft er twee gegeten (en niet van de kleinste...). Ik kon er maar een binnenkrijgen wat ik jammer vond, maar ik zat vol.

Allan, onze gastheer sprak van Canada, hij probeerde ons de gewoontes van zijn land, streek en dorp te laten ontdekken en voelen. In Nova Scotia wordt kreeft met de handen gegeten. Een tafelkleed gebruik je liefst niet... Ze leggen krantenpapier onder uw bord. Je kan je zonder problemen goed laten gaan en genieten. Niemand zal raar kijken. Na het eten gaan de borden naar de keuken, en het krantenpapier en schalen van de kreeften worden gewoon opgerold en vliegen in de vuilbak. Eenvoudig. Een waar festijn en we hebben ervan genoten!

Allan is afkomstig van een lokale vissersfamilie. Nu verdienen de meest kreeftenvissers heel goed hun leven. Maar vroeger op school kon je zien wie van een rijke familie kwam. Het 'rijk' kind had een sandwich met pindakaas mee. Armere kinderen hadden een kreeftesandwich mee.

Met onze gasten konden we heel goed opschieten, en ik heb ze voor de volgende avond uitgenodigd. Veel tijd hadden we niet. Het weer ging beteren en dat betekent " vooruit gaan".

Ik had nog veel wintergroenten in voorraad, en een groot pak ribbetjes (vacuum verpakt), dus ging ik voor een typisch vlaamse hutsepot. Ik zie nog de indruk op het gezicht van Corien (ze is Nederlandse)... "Oh" zei ze " het ruikt zo heerlijk naar hutsepot". Ze had dat zo gemist sinds ze hier in Canada woont. De avond vloog voorbij, en dan namen we afscheid.

De meteo was goed. We hadden geen reden meer om in Ingonish te blijven. Bovendien was de Strait of Belle Ile open (deze Strait is soms toe tot juli met ijs). We gingen weg... Onze nieuwe vrienden waren buiten, namen prachtige fotos van de boot, en verdwenen in de nevel die buiten op zee beter was. Bedankt voor alles Allan en Corien !

De oversteek van de Cabot strait was nogal ruw. Misschien hadden we een roze bril aangedaan om naar de weergoden te kijken, maar toch! Het was lang geleden dat ik nog ziek was geweest, en ik had het fameus zweten. Mijn maag hing aan mijn lippen. Het is maar na Cape Ray dat hij in mijn buik terugkroop en zo kon ik genieten van het besneeuwd landschap. De bergen waren nog wit, maar aan de kust was de lente al aanwezig, getuige het jonge groen van de bomen en hun lichtroze bloesem.

De wind was gunstig, dus besloten we om niet in de "bay of islands" te stoppen. Het was te stom om al dat mooi weer te verspillen. We gingen dus door, en in de morgen waren we voor de ingang van Gros Morne, een prachtig natuur reservaat. Als we binnen voeren zwommen dolfijnen naast ons, en niet ver van de boeg konden we minke whales zien.

Het was nog vroeg als we aankwamen zo hadden we gans de dag om op verkenning te gaan. Er waren verschillende wandelingen te doen. We kozen eentje die ons tot aan de top van een heuvel bracht. Vandaar hadden we een prachtig zicht op de verschillende fjorden.

Vanaf hier was het gedaan met nachtnavigatie. We hadden de lijn van ijs bereikt, dus wilden we geen risico nemen tijdens onze eerste stap in een soort navigatie die voor ons volledig nieuw was. We hadden veel gelezen, maar er is een groot verschil tussen theorie en prachtig. (tussentijds hebben we geleerd en zijn nu meer op ons gemak dan in het begin).

Slecht weer was weer op komst... De barometer stond heel laag, en we wisten dat Gros Morne niet goed was met zuidoosten wind. We konden daar niet blijven en moesten naar de volgende goeie ankerplaats vertrekken.

Tussen Gros Morne en de volgende mogelijke ankerplaats was er ongeveer 80 mijl. We moesten dus vroeg vertrekken, met de eerste klaarte, maar gelukkig onder deze breedtegraad zijn de dagen lang. We konden zonder probleem Port Saunders bereiken maar een keer binnen vonden we dat de fetch veel te lang zou zijn. We kozen dus voor een andere mogelijkheid : Hawkes bay. Daar was er niets, geen dorp, zelfs geen bereik met de telefoon... Maar een perfect plaats om te wachten op beter weer. Het heeft een paar dagen geduurd voor we weer op tocht mochten, maar we hebben ons niet verveeld. We gingen aan land om het wrak van een oud baggerschip die daar aan de kant lag te bezoeken. Op de radio (waar heel weinig muziek gedaaid wordt, maar veel verhalen en verslagen over alles en nog wat uitgezonden worden) hadden we gehoord dat de rivier die in de baai uitkomt vol met zalm zit. We gingen kijken of we ze zagen springen, maar het was hier zoals overal... Geen vis te bespeuren.

Het slecht weer liet plaats voor het schoon, en zo kwam Skedemongske uit zijn hol. De Belle Ile Strait zat voor ons. In de verte zagen we onze eerste ijsbergen, en gelukkig waren ze allemaal netjes in de shipping lane en met plezier zagen we dat ze goed op de radar zichtbaar waren.

We deden met veel voorzichtigheid onze eerste stappen in de " northern waters" . We zijn niet bang voor de romp van de boot. Hij is dik genoeg en de boeg is fameus sterk. We zijn vooral bang voor de schoef. We waren dus constant aandachtig als er ijs in zicht was.

De Belle Île Strait is niet breed en ook niet lang. We waren er rap door, en juist voor Cape Bauld (de meest noorderlijke plaats van Newfoundland) stopten we in Sacred Bay voor de nacht en om de kaart beter te bekijken. We hadden gedacht dat we Cape Bauld konden vermijden, maar het was niet echt zo. In de doorgang dat we wilden nemen, was er een overhead cable die maar 20 meters hoog was. We gingen dit

risico niet nemen... Het weer was toch rustig en we konden Cape Bould zonder problemen ronden. We kregen zelfs een prachtig cadeau van Dame Natuur! Een ontmoeting met een mooie walvis : een bultrug. Zulke momenten zijn de hoogtepunten van reizen met de zeilboot, en zijn onvergetelijk. Achter de kaap vonden we een mastodont van een ijsberg, gestrand net voor een piepklein huis. En zo... Van ijsberg tot ijsberg, gingen we vooruit, richting Sint Antony, een kleine stad op de noordoost kust van Newfoundland.

Het is vanaf daar dat we naar Groenland wilden vertrekken. Sint Antony is groot genoeg om de service van een grote stad te bieden. Een goeie supermarkt, mogelijkheid om met een vrachtwagen te tanken, postoffice en bank. De bewoners waren ook heel aangenaam en behulpzaam. Ze belden hier en daar voor ons, eentje zette zelfs zijn auto tot onze beschikking maar alles was zo dicht dat we het niet nodig hadden. Bovendien hadden we er deugd van om een beetje te stappen en onze benen te strekken.

We waren in Sint Antony in de tweede helft van juni, goed op tijd om op een goed weervenster te wachten om over te steken naar Groenland waar we een afspraak met onze dochter en schoonzoon hadden. De 13/07 gingen ze daar zijn, en we hadden gezegd dat we ze daar gingen oppikken. We hadden dus nog veel tijd voor ons en waren niet gehaast. De meteo was toch niet goed.

Als de boot klaar was voor de oversteek, gingen we op bezoek. Sint Antony is niet groot maar heeft een heel interessant museum die het levenswerk van een uitzonderlijk man vertelt. Het gaat

over Dr Grenfell, een Engelse dokter die gans zijn leven voor het volk van Newfoundland en Labrador ingezet heeft in het begin van de twintigste eeuw. Je moet het lezen en zien om het te geloven. De fotos spreken. Ze raken u diep, maken u denken... Was dat mogelijk? Aan het eind kom je buiten het museum, je kijkt naar dat bronzen beeld en je maakt een diepe buiging. Die man heeft verschillende keren grote risico's genomen (en soms zijn eigen leven bijna verloren) om andere te redden. Hij ging op pad langs de kust met een

" hospital ship" en soms met de slee en honden. Hij is de oprichter van het gezondheids instituut van NFL en Labrador. Hij heeft ook door de situaties dat hij soms tegenkwam een weeshuis laten bouwen. Bepaalde verhalen waren echt om te huilen... Armoede, ruwe weeromstandigheden, hongersnood, gebrek aan vitaminen, en al de rest...

Omdat het weer nog niet gunstig was, gingen we wandelen op Fishing point. Het is de ingang van de baai, en van daaruit hadden we een prachtig zicht op zee en op de kliffen. We konden ook de vissersboten zien in en uit varen. Sint Antony is nog een actieve vissershaven, en regelmatig kwamen er grote vissersboten hun vangst aan land brengen.

De tijd ging traag... Maar traag zagen we de dagen vliegen... Het slecht weer bij kaap Farvel (zuid Groenland) bleef duren en we zagen weinig kans om te vertrekken in de komende dagen...

Gingen we op tijd in Groenland zijn om onze

dochter en schoonzoon op te pikken?

Eindelijk!!! Op 6 juli konden we vertrekken. De maan was niet echt blauw, dus moesten we geen passaat winden verwachten. Uiteindelijk hebben we soms een beetje wind mee gehad. In het begin veel stroming tegen ; de derde dag was de wind tegen en we hebben maar 60 mijl in 24 uur gedaan, en om te eindigen viel de wind compleet weg. We zijn dus onder motor in Groenland

aangekomen, niet echt op tijd, maar ook niet te laat. Onze kinderen waren rond middag geland, en we konden ze om 21 uur aan boord verwelkomen in Narsarsuaq.
Oef!!! De vakantie mocht beginnen.